

ved Skatteomlægningen ere blevne ramte noget haardere, end man maaske paa det Tidspunkt havde tænkt sig, og Lovens Fradragsregler ere ogsaa noget uheldige derved, at Overgangen ikke er jævn, men der er ret bratte Grænser, hvor Afdragene høre op.

Det foreliggende Forslag er jo ikke udgaaet fra den høje Regering. Den højtærede Indenrigsminister havde ikke andet at byde paa til Afhjælpning af de paaklagede Ulemper end at stille et ret brutalt Forslag om, at hele Nedskrivningen af Hartkornsskatten skulde standses, og i det Cirkulære, der blev udsendt til Kommunerne, stod der, at de maatte være forberedte paa at gøre den tilendebragte Ligning, i alt Fald det tilendebragte Grundlag for den, om igen, hvis denne Lov blev vedtagen i en nogenlunde nær Tid, efter at Ministeren havde forelagt sit Forslag. Forslaget er heldigvis ikke blevet vedtaget i det andet Ting, vi slippe derfor for at se det heroppe.

Det her foreliggende Forslag er jo fremgaaet af privat Initiativ, og det har søgt paa en noget lempeligere Maade at raade Bod paa de paaklagede Ulemper. Blandt andet har det den tiltalende Bestemmelse i § 2, fjerde Stykke, at der skal være et ensartet Fradrag for samtlige Ejendomme. Dette vil bl. a. i administrativ Henseende frembyde en betydelig Fordel for de Mænd, der have med Ejendomsskyldvurderingen og Udregningen at gøre. Men Forslaget indeholder en Forhøjelse af Skatten til Staten, og dette maa vi fra vor Side nære særdeles megen Betænkelighed ved. Selv om Forhøjelsen denne Gang ikke er stor, nemlig kun fra 1,10 til 1,25 pro mille, saa er det dog et Brud paa det Princip, som vi fra vor Side havde tænkt ikke skulde brydes, nemlig at Statsskatten ikke skulde være Genstand for Forhøjelse.

Lovforslaget har jo ligget meget længe i Folketinget, og Landstinget faar det først nu, maaske i den ellefte Time af Samlingen. Ikke desto mindre finder jeg det ganske nødvendigt, at vi faa Lejlighed til at se lidt nærmere paa det og overveje de Konsekvenser, det kan medføre. Jeg mener derfor, at vi nødvendigvis maa behandle Sagen i et Udvalg, idet jeg ganske vist kan give min Tilslutning til den højtærede Finansministers Opfordring til hurtig og velvillig Behandling. Men Landstinget maa have Ret, som det har Pligt, til at underkaste et Forslag af denne Art en meget grundig Overvejelse.

Tolderlund: Som bemærket af den højtærede Finansminister er dette Lovforslag indbragt ved privat Initiativ i Folketinget. Naar det er kommet herop saa sent, er Grunden jo den, at Flertallet i det Udvalg i Folketinget, der behandlede det af Indenrigsministeren fremsatte Lovforslag, afviste dette og i Stedet derfor under 8. Marts fremsatte et Forslag alene vedrørende Ejendomsskylden. Dette Forslag kom først den 31. Marts — altsaa noget sent — til Behandling i Folketinget, men fik Tilslutning af Regeringen, idet Finansministeren dog forbeholdt sig at stille Ændringsforslag. Forslaget blev ikke behandlet i et Udvalg i Folketinget, men til anden Behandling stillede altsaa Finansministeren nogle Ændringsforslag, som jeg er glad ved, idet de komme Retfærdigheden langt nærmere end det af Udvalgsflertallet stillede Forslag. Dette sidste indeholdt kun en Nedsættelse for visse Ejendomme af Vurderingssummen med 2,500 Kr., hvorimod Nedsættelsen i Finansministerens Forslag omfatter alle bebyggede Ejendomme, hvilket jeg finder ret rimeligt. Da Skattelovene behandlede i 1903, var man fra Højres Side imod den vilkaarlige Nedsættelse, som da fandt Sted, af 2,000 Kr. for Ejendomme af indtil 8,000 Kroners Værdi og af 1,000 Kr. for Ejendomme mellem 8,000 og 12,000 Kroners Værdi. Det har da ogsaa vist sig, at denne Nedsættelse var meget vilkaarlig. Den ensartede Nedsættelse for alle bebyggede Ejendomme, der her foreslaas, har selvfølgelig ikke saa overordentlig stor Betydning for de større Ejendomme, men man kommer derigennem til et retfærdigt Grundlag.

Derimod nærer jeg nogen Tvivl om, at det vil være nødvendigt at forhøje Lejeværdien for de smaa Lejligheder, der fritages for Skat, med $\frac{1}{5}$. Jeg tror ikke, at der egentlig er nogen særlig Grund til det nu, saa kort en Aarrække efter, at Ejendomsskyldloven blev vedtagen, og det er alligevel noget, der forrykker Forholdet en hel Del. Det er overordentlig mange smaa Lejligheder, der komme ind under denne Kategori, og forøger man Lejeværdien med $\frac{1}{5}$, vil den komme til at omfatte endnu langt flere.

Da Skattelovene vare til Behandling i 1903, var Højre her i Tinget stemt for en noget højere Ejendomsskyld og en noget mindre Formue- og Indkomstskat til Afløsning af de ældre Skatter. Det lykkedes ikke at gennemføre dette. Man fik ved Forhandling den foreslaaede Afgift af 75 Øre forhøjet til 1 Kr. 10 Øre — gan-